

stede, spædlemmede Mennesker ses da ikke mellem disse; det er Noget, som man vistnok allerbedst ser paa Sessjonerne, og det vil ikke kunne negtes, at dette beklagelige Forhold er fremkommet ved den overdrevne Stillefalden. Alt, hvad Drengene sidde paa Bænke uden Rygstod over 5—6 Timer om Dagen, er sikkert for meget, men jeg skal iøvrigt ikke komme ind paa disse Spørgsmaal, som navnlig ere udhævede af en Ræge, Professor Hornemann, nemlig om det Skadelige i at Drengene sidde paa Bænke uden Rygstod; det er vistnok ialfald givet, at netop i den Alder trænger Ryggen til al den Støtte, den kan faa. — Jeg gjentager, at jeg anser Dusket om en Forandring for overmaade levende; det er med Behyrdning, at Forældrene se det Arbejde, som deres Børn have i Skolen, og det er paa deres Vegne, jeg her taler, og ingenlunde fordi jeg tillægger mig selv nogen særlig Sagkundskab i denne Retning; det er kun ganske almindelige Meninger, jeg her udtaler.

Det ærede Iste Medlem for Kjøbenhavn sluttede et Foredrag igaar med en Uttring, om hvilken jeg paa Forhaand skal bemærke, at jeg maasse og forhaabentlig noget har misforstaaet den; jeg skal imidlertid gengive den, som jeg opfattede den. Det ærede Medlem opfattede det Spørgsmaal, hvorledes egentlig Landsstinget skulde komme til en Overveieelse af denne Sag, naar man vilde gaa den Vej, som blev antydet af den høitærede Minister. Jeg tilstaar oprigtigt, at jeg ikke kan forstaa dette Spørgsmaal. Ganste vist, dersom Regjeringens Forslag var blevet indbragt her i Thinget først, og Ministeren da var kommen med en saadan Antydning, da vilde Uttringen have været berettiget, men vi maa jo huske paa Alt, hvad der ligger forud, og som vi kunne læse os til. Vi have Regjeringens Forslag, vi have en Betænkning og en meget udførlig Forhandling i Folkethinget, og endelig maa det erindres, at der er gaaet Noget forud, som skulde være Hjørnesteinen for det Hele — thi vi her ere ganske vist ikke meget kompetente Dommere i pædagogiske Spørgsmaal — nemlig en Kommission, hvori det ærede Medlem maasse har havt Forsædet, eller i hvilken han ialfald har havt en meget væsent-

lig Indflydelse, hvilken Kommission, der var sammensat af Undervisningsinspektøren, Professorer ved Universitetet, Rektorer og private Skolemænd, grundig har bearbejdet denne Sag. Derefter er den bleven bearbejdet af Ministeren og det en Minister, hvis Fortid borger for en stor Indsigt og Kyndighed i disse Spørgsmaal, og naar Lovforslaget derefter er blevet forelagt af Regjeringen og behandlet af Folkethinget, finder jeg nok, at man kan sige, at om et Forslag, der omtrent er det samme som Regjeringens Forslag, kan man have dannet sig en Mening om, hvorvidt man kan gaa ind derpaa eller ikke. Den høitærede Minister udtalte jo igaar, saavidt jeg opfattede ham, at man ikke behøvede at holde sig til Regjeringens Forslag, forsaavidt som man ikke sværmede for det Oldnordiske; hvis man var enig om ikke at ville have det Oldnordiske — og jeg antager, at der neppe her i Thinget er noget Sværmeri herfor — saa behøvede man ikke ganske at holde sig til Regjeringens Forslag, idet Ministeren vilde gaa ind paa Mindretallets Forslag, dels fordi det omtrent stemmer med Regjeringens Forslag, og dels fordi det har faaet et Antal af 42 Stemmer for sig i Folkethinget. — Den ærede Taler, som jeg allerede saa ofte har henvendt mig til (Madvig) yttrede dernæst et anden Tvivl, som jeg dog maasse ogsaa har misforstaaet. Han sagde nemlig omtrent saaledes: Hvorledes kan i Grunden Landsstinget saaledes vedblive at følge Ministeriet og Mindretallet i Folkethinget? Jeg tænkte mig forgyvedes om for at fatte, hvad den ærede Taler mente dermed, om han derved sigtede til en Digtvælselse af Noget af Landsstingets Selvstændighed eller deslige, men jeg forstod som sagt ikke, hvad han mente dermed; thi i det Dieblis Mindretallets Forslag er Noget, som Landsstinget finder at være rigtigt, kan jeg ikke skjønne, at der er Noget i veien for at følge det. Det var imidlertid Uttringer om, hvorledes vi kunne vedblive at gjøre det, der navnlig sloge mig. Jeg veed ikke, at vi i denne Samling have gjort det tidligere. At det ærede Medlem skulde have sigtet til et Forslag, som var stillet til Stantsloven iforgaars af ham selv og nogle andre Medlemmer, og som ganske vist